

'HOE KON IK
OOIT SEX
HEBBEN
MET EEN
VAGINA, VAN
MAAR EEN
CENTTIMETER
DIEP?'

D

Femmy (24) heeft het syndroom van Mayer-Rokitansky-Kuster. Dat betekent dat ze is geboren zonder vagina en baarmoeder.

"Daar zaten mijn moeder en ik dan, in de spreekkamer van de gynaecoloog, te wachten tot hij iets ging zeggen. De arts keek me indringend aan en was zichtbaar opgelaten. Wat hij ook wilde gaan zeggen, het kostte hem duidelijk moeite. Nadat hij diep inademde, kwam het hoge woord er uit: 'Femmy, je hebt geen baarmoeder.' Mijn moeder sloeg haar handen voor haar mond en begon te huilen. Ik reageerde nauwelijks en keek stoicijs voor me uit. Het nieuws drong niet tot me door.

Op mijn vijftiende waren al mijn vriendinnen al ongesteld. Ik nog niet. Raar vond ik dat niet. Mijn moeder maakte zich wel ongerust en nam me mee naar de huisarts. Die vertelde me wat ik al dacht: bij sommige vrouwen kwam het later op gang, ik hoefde me geen zorgen te maken. Maar een jaar later was ik nog steeds niet ongesteld. Om het proces te versnellen, ging ik aan de pil. Die regelt je hormoonhuishouding en dat vergroot de kans om ongesteld te worden. Weer gebeurde er niets. Op mijn zeventiende gingen mijn moeder en ik opnieuw naar de huisarts. Nu vond hij het wel vreemd. Ik werd doorverwezen naar het ziekenhuis waar ik een MRI-scan kreeg. Gewoon voor de

zekerheid, om te kijken of alles wel in orde was. Dat bleek dus niet zo te zijn. Toen eenmaal bekend was dat ik geen baarmoeder heb, werd al snel duidelijk waarom niet. De artsen vertelden me dat ik ben geboren met het syndroom van Mayer-Rokitansky-Kuster. Dat houdt in dat ik geen baarmoeder heb en ook geen vagina. Dit komt omdat er iets mis is gegaan tijdens de zwangerschap. Bij een normale ontwikkeling van de foetus vormen de baarmoeder en vagina zich in de zesde tot achtste week van de zwangerschap. Maar bij iemand met het MRK-syndroom gebeurt dit niet. In Nederland worden per jaar maar zes vrouwen geboren met dit syndroom. Dat het mij overkwam, kon ik moeilijk bevatten. Bovendien zag het er normaal uit daar beneden. Ik had mezelf weleens bekeken met een spiegel-tje en het zag er precies zo uit als in het biologieboek. Zoals elke vrouw heb ik een clitoris, schaamlippen en schaamhaar.

nog nooit gemasturbeerd. Eigenlijk was ik een braaf meisje. Ik had niet veel vrienden en was een huismus. Ik bracht mijn tijd graag door met familie. Lekker samen op de bank een boek lezen of filmpje kijken. We delen veel thuis. Dus ook dit verschrikkelijke nieuws. Binnen het gezin deden we alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Toch wist ik dat mijn moeder zich erg schuldig voelde. Ze dacht dat het haar schuld was omdat dit syndroom ontstaat tijdens de zwangerschap. Daarom kon ik er niet goed met haar over praten. Ik wilde niet dat ze zich nog rottiger zou voelen dan ze al deed. Behalve mijn ouders en zusje wist niemand het. Ik durfde het niet te vertellen. Bang dat ze anders naar me zouden kijken, dat ik gepest zou worden of dat niemand meer vrienden met me wilde zijn. Toch moest ik het aan iemand kwijt, want het was een zware last. **Ik verzamelde al mijn moed en vertelde het mijn toenmalige**

'Van onderen zie ik er heel normaal uit, met een clitoris en schaamlippen'

Vanbuiten mocht alles er dan normaal uit zien, vanbinnen bleek na inwendig onderzoek dat mijn vagina maar een centimeter diep was. Ik had dat niet eerder gemerkt. Ik was dan wel al zeventien, maar niet bezig met sex. Ik had ook

beste vriend Nick. Hortend en stotend kwam het verhaal er uit. Ik was nerveus voor zijn reactie. Natuurlijk was hij geschokt, hij had nog nooit van MRK gehoord. Maar gelukkig reageerde hij begripvol en geïnteres- >

seerd. Vanaf dat moment praatte ik er soms over met hem. Maar ik schaamde me, en dat Nick een man was die niets wist van maandelijkse bloedingen, vagina's en baarmoeders maakten de gesprekken er niet makkelijker op.

'Mijn troost vond ik in eten. Ik kwam vijftien kilo aan en voelde me nog rotter'

Ik werd steeds onzekerder en begon me terug te trekken. Ik was vrijwel altijd op mijn kamer te vinden, in m'n eentje. Vriendinnen had ik eigenlijk niet meer en ook mijn vriendschap met Nick hing aan een zijden draadje. We groeiden uit elkaar en dat had niets te maken met hen, maar met mezelf. Ik stootte mijn vrienden af omdat ik zo verdrietig was. Mijn troost vond ik in eten. De hele dag stopte ik me vol met chips, koek en taart. Door die eetbuien kwam ik vijftien kilo aan, iets wat ook niet bepaald goed was voor mijn zelfvertrouwen.

Mijn moeder zag dat het slecht met me ging. Ze stuurde me naar een maatschappelijk werker. Het was goed bedoeld, maar bleek totaal geen succes. Ik wilde niet met een vreemde praten, dus de gesprekken verliepen niet bepaald soepel. Ik was er binnen *no time* weg. Een van de dingen die me zo onzeker maakte, was dat ik geen vagina had. Ik was bang dat geen enkele vent mij zou willen.

Ik kende een jongen die ik erg leuk vond. Maar ik durfde niet met hem alleen te zijn. Want stel dat hij sex wilde, dat kon helemaal niet. Het deed me verdriet. Kon ik dan echt nooit sex hebben? Ik ging met die vraag naar de dokter en zo kwam ik erachter dat je een vagina kunt creëren. Ik was ongelooflijk blij. Zou ik toch nog een echte vrouw kunnen zijn! Er zijn twee manieren waarop je een vagina kunt maken.

De eerste is een ingrijpende operatie, de tweede is je vagina oprekken. Ik koos voor de laatste. Elke ochtend en avond moest ik een halfuur op een pillotje gaan zitten. Het is een harde mal van een vagina. Iedere keer dat ik het gebruikte scheurde een stukje van mijn vagina-wand open, waardoor de opening steeds dieper werd. Na ongeveer een jaar had ik een vagina van zes centimeter diep. Maar het scheuren deed ongelooflijk veel pijn. Het bloedde ontzettend. **Daarom ben ik er na een jaar mee gestopt. Ik werd gek van de pijn. Het was het niet waard, dan maar geen sex.** Toch is het gedoe met het pillotje niet voor niets geweest. Ik had nu een vagina en ik realiseerde me: ik ben hartstikke vrouw.

Ik heb een lange tijd gewacht met sex. Niet alleen omdat ik dacht dat sex voor mij niet was weggelegd, maar ook omdat ik ervan overtuigd was dat geen enkele jongen me aantrekkelijk zou vinden. Ik was onzeker en gesloten. Totdat het langzaam begon te dagen dat ik wel degelijk een echte vrouw was. Ik begon me steeds beter te voelen en kroop voorzichtig uit mijn schulp.

De eerste keer sex had ik op mijn negentiende. Ik kwam een jongen tegen in de kroeg, we dronken wat wijntjes en hij wilde al gauw meer. De alcohol maakte me los en zonder erbij na te denken, vertelde ik hem wat ik had. Het maakte hem niets uit. 'Er zijn ook andere dingen die we kunnen doen, waar we geen vagina bij nodig hebben,' zei hij. En dat hebben we gedaan. Echt ontmaagd ben ik pas op mijn tweeëntwintigste. Door mijn huidige vriend Tim. En dat heeft best even geduurd, want pas na drie maanden hebben we het voor het eerst geprobeerd. Het lukte niet helemaal, omdat ik te ondiep was. Het is namelijk zo dat als je het pillotje niet meer gebruikt, je vagina weer langzaam dichtgroeit. Maar we hebben vreselijk de slappe lach gehad. Ik noem Tim altijd mijn mijngraver. Omdat hij zich echt een weg door mijn vagina heen heeft moeten graven. Inmiddels ben ik namelijk wel zo diep dat hij er helemaal in past. Sommige standjes kunnen we niet doen, omdat ik dan voel dat zijn penis helemaal tegen de wand aan zit. Maar de sex is echt wel leuk.

Met Tim zie ik een toekomst voor me. We willen eerst samen reizen, de wereld zien. Maar daarna wil ik misschien wel kinderen en die kan ik niet krijgen. Dat is pijnlijk.

Toen ik net hoorde dat ik MRK heb, stond ik daar niet bij stil. Ik was vooral bezig met mijn vagina. Maar nu veel kennissen of vriendinnen in mijn omgeving zwanger raken, heb ik het er moeilijk mee dat ik geen eigen kinderen zal kunnen baren. Soms als ik een zwangere vrouw zie, denk ik: waarom jij wel en ik niet? Maar ik gun die andere vrouwen natuurlijk wel hun kind. Toch is het niet zo dat ik bij elke luierreclame of zwangere buik in huilen uitbarst. Met Tim heb ik het er uitgebreid over gehad. Ik kan dan zelf geen kinderen krijgen, maar dat betekent niet dat we ze nooit zullen hebben. We staan open voor adoptie of pleegouderschap.

'Mijn ontmaagding lukte niet helemaal. We kregen er de slappe lach van'

Ik heb het lang moeilijk gehad met mijn aan-doening. Ik heb diepe dalen gekend. Was onzeker, introvert en ongelukkig. Maar nu ik wat ouder ben, kan ik er beter mee omgaan. Het is zoals het is. Ik zit beter in mijn vel en schaam me er niet langer voor. Ik heb het zelfs een aantal mensen durven te vertellen: mijn beste vriendin, het handbalteam en een aantal buurtbewoners. Vroeger was ik bang voor wat anderen van me zouden denken. Daar heb ik nu maling aan. Als ze me niet nemen zoals ik ben, zijn ze me ook niet waard." ●

Praat verder over dit onderwerp op het forum van viva.nl.